

Антон Павлович Чехов

Летовници

По перона на курортната гаричка напред- назад се разхождаше двойка наскоро оженени съпрузи. Той я държеше през кръста, а тя се гущеше до него – и двамата бяха щастливи. Иззад разпокъсаните облаци ги гледаше луната и се чумереше: навярно им завиждаше и я беше яд заради скучното ѝ, никому ненужно девство. Неподвижният въздух бе силно наситен с дъх на люляк и дива череша. Някъде отгатък релсите крякаше дърдавец...

– Колко е хубаво, Саша, колко е хубаво! – каза жената. – Просто може да помислиш, че всичко туй е сън. Виж колко приветлива и мила изглежда тази горичка! Колко симпатични са тези важни, мълчаливи телеграфни стълбове! Те, Саша, оживяват пейзажа и говорят, че там някъде има хора... цивилизация... А нима не ти е приятно, когато вятърът едва донася до слуха ти шума на пристигащ влак?

– Да... Но колко горещи са ти ръцете! То е, защото се вълнуваш, Варя... Какво са ни приготвили днес за вечеря?

– Таратор и пиле... Пилето ще стигне за двама ни. От града ти донесоха сардели и сушено филе от риба.

Сякаш смръкнала енфие, луната се скри зад облак. Човешкото щастие ѝ припомни за нейната самотност, за самотното ѝ ложе отвъд гори и долини...

– Влакът иде! – каза Варя. – Колко е хубаво!

В далечината се появиха три огнени очи. На перона излезе началникът на гаричката. Тук-там по релсите заблещукаха сигнални светлини.

– Ще изпратим влака и ще се приберем – каза Саша и се прозина. – Хубаво си живеем ние с тебе, Варя, толкова хубаво, че дори не е за вярване!

Тъмното чудовище безшумно припълзя до перона и спря. В слабо осветените прозорци на вагоните се замъркаха сънливи лица, дамски шапки, рамене...

– Ах! Ах! – долетя от един вагон. – Варя излязла с мъжа си да ни посрещне! Ето ги! Варенка!... Варечка! Ах!

От вагона изскочиха две момичета и увиснаха на врата на Варя. Подир тях се показаха пълна, възрастна дама и висок, слаб господин с къси, бели бакенбарди, после двама гимназисти, натоварени с багаж, след гимназистите – гувернантка, след гувернантката – баба.

– А ето ни и нас, а ето ни и нас, приятелю! – започна господинът с бакенбардите, като стискаше ръката на Саша. – Сигурно ти е излязла душата да ни чакаш! Май си ругал чичо си, задето не идва! Коля, Костя, Нина, Фифа... деца! Целувайте братовчед си Саша! Всички сме ти

дошли, цялата челяд, и за три-четирки дни. Надявам се, няма да ви притесним? Моля ти се, без церемонии.

Когато видяха чичо си със семейството му, съпрузите изпаднаха в ужас. Докато чичото приказваше и се целуваше, във въображението на Саша проблесна следната картина: той и жена му отстъпват на гостите трите си стаи, възглавниците, одеялата; филето, сарделите и тараторът се омитат за секунда, братовчедите късат цветята, разливат мастилото, дигат врява, лелката по цели дни разказва за болестта си (тения и болка под лъжичката) и за това, че по баща била баронеса фон Финтих...

И Саша гледаше вече с омраза младата си жена и ѝ шепнеше:

– За тебе са дошли... дявол да ги вземе!

– Не, за тебе! – отвърна тя, бледа, също с омраза и с яд. – Не са мои, а твои роднини!

И като се обърна към гостите, каза с приветлива усмивка:

– Добре дошли!

Изад облака пак изплува луната. Тя сякаш се усмихваше; сякаш ѝ беше приятно, че няма роднини. А Саша изви глава, за да скрие от гостите сърдитото си, отчаяно лице, и каза, придавайки на гласа си радостна, благодушна нотка:

– Добре дошли! Добре дошли, скъпи гости!

1885

КРАЙ

© Катя Койчева, превод от руски

Антон Павлович Чехов
, 1885

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране: Тони

Антон П. Чехов, Разкази 1880–1886, Народна култура 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1992>]